

[Hendriksen.]

for Byrder, saaledes at den øvrige Del af Befolkningen selv kommer til at betale sin egen Aldersrente. Den første Del af denne Udtalelse er ikke rigtig. Vort Forslag gaar ikke særskilt ud paa at spare Overklassen, men paa at spare Samfundet som saadant for tunge Byrder. Men naturligvis er det rigtigt, at vort Forslag tilsigter, at hele Befolkningen saa vidt muligt selv kommer til at betale direkte til sin egen Aldersrente. Jeg har svært ved at forstaa, at man fra nogen Side i dette høje Ting kan have noget at indvende herimod. Det forekommer mig dog at være ganske naturligt, at hele Befolkningen selv, naar den kan, ogsaa sikrer sig mod Følgerne af Invaliditet og Alderssvaghed. Efter vort Forslag skal alle betale det samme og alle have det samme, derfor er vort Forslag, som jeg før sagde, en virkelig Forsikring og ikke noget Skatteforslag.

Jeg er ikke klar over, hvad den højtærede Minister mener, naar han i sin Fremsettelsestale — det staar i Fortrykket Sp. 3417 — siger følgende:

„At en saadan Tvangsopsparings Gennemførelse i Praksis overhovedet skulde være mulig i nogen synderlig Udstrækning, hersker der ogsaa blandt Nationaløkonomer meget stærk Tvivl om.“
 Hvad vil det sige? Hvorfor skulde en saadan Opsparingsform ikke være mulig i Danmark, naar den er mulig baade i Sverige og i Tyskland? Den højtærede Minister hævder, at Gennemsnitsarbejderen er ude af Stand til at udrede den foreslaaede Forsikringspræmie, de 3 pCt. af sin Indkomst, og nævnte til Støtte for denne Paastand — det staar i Fortrykket Sp. 3419 — et Eksempel angaaende en københavnsk Arbejderindtægt paa 3 000 Kr. og anfører, at denne Arbejders Udgifter til Arbejdsløshedsforsikring, til Fagforeningskasse, Sygekasse og Invalidepræmie for sig og Hustru, Bidrag til Begravelseskasse, Konfirmationsforsikring og lignende andrager 7 pCt. af hans Indtægt, men hertil kommer saa 3 pCt. i personlige, direkte Skatter og ca. 5 pCt. i indirekte Skat, det vil sige, at han i Skat og Kontingenter allerede nu betaler det danske Samfund 15 pCt. af sin Indkomst. Den højtærede Minister føjer saa hertil vort Forslags 3 pCt. i Forsikringspræmie og naar til, at Arbejderen derefter er oppe paa en Afgift paa 18 pCt. af en Indtægt paa 3 000 Kr. om Aaret. Den højtærede Minister giver derigennem det høje Ting det Indtryk, at de 15 pCt., eventuelt 18 pCt., af Indtægten for den paagældende

Arbejder er Afgifter til det danske Samfund. Hvorledes man nu vil forstaa Betalingen til Konfirmationsforsikring som en Afgift til det danske Samfund eller Forsikringskontingent som Afgift til det danske Samfund eller i øvrigt de af den højtærede Minister anførte Forsikringspræmier som Afgifter til det danske Samfund, forstaaer jeg ikke, og jeg vilde finde det højest besynderligt, om andre kunde forstaa det, men jeg indrømmer, at der naturligvis er en vis Overensstemmelse mellem dette Forsøg paa at anføre en Række for Arbejderne nødvendige eller i hvert Fald højest ønskelige Udgifter alt sammen som Betaling til det danske Samfund eller Skat og den højtærede Ministers og hans Partis Opfattelse af vor Forsikringspræmie, som de ligeledes betegner som det, jeg før nævnte, altsaa som Skat.

Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, der talte paa Venstres Vegne, nærede aabenbart heller ikke megen Sympati for en Tvangsforsikring, idet det ærede Medlem udtalte, at han i mangt og meget var enig med Ministeren i de Bemærkninger, han havde fremsat mod Tvangsforsikringen, og det ærede Medlem sagde endvidere, at hvis man nu skulde skabe en tvungen Folkeforsikring, vilde det foraarsage store Byrder. Ja, det er jo saa sandt, som det er sagt, og det er heller aldrig nogen Sinde blevet nægtet hverken fra min Side eller fra andre, der er gaaet ind for Tvangsfolkeforsikringstanken. Vi erkender, at der er saadanne store Byrder, men ikke større Byrder, end Sagen er værd.

Ydermere sagde det ærede Medlem, at hvis man kaster et Blik ud over Salen, vil man se, at den tvungne Folkeforsikring er uigennemførlig i Øjeblikket. Hertil skal jeg først svare, at den øjeblikkelige Stilling i dette høje Ting ikke er afgørende for vor Holdning. Naar vi finder, at et Standpunkt er rigtigt, saa fastholder vi det, selv om vi i Øjeblikket ikke har Magt til at gennemføre det. Men endvidere vil jeg sige, at hvis Venstre ogsaa vilde gaa ind for en tvungen Folkeforsikring under en eller anden Form — det behøver jo ingenlunde at være den af os foreslaaede —, saa skulde Mulighederne for en Gang at gennemføre en saadan Forsikringsform dog ikke være slet saa ringe, som det ærede Medlem gav det Udseende af. Men hvor staar Venstre i denne Sag? Ja, det ærede Medlem sagde, at Venstre stod paa samme Standpunkt som i Foraaret, men det var jo ikke nogen helt lige Linie, det var en lidt bugtet, en lidt takket Linie, man den Gang indtog fra Venstres Side. Det ærede Medlem Hr. Krag,